

HOF VAN BEROEP GENT, tiende kamer, not. 1086/122

tweede blad
Pagina 1 van 1

10 e Kamer

Nr. 1086/12
VAN HET PARKETNr. C/1056/13
VAN HET ARREST

Eisers tot herstel:

21 juni 2013

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

het Openbaar Ministerie en van

1. Gewestelijke Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest, met kantoor te

2. Gewestelijke Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor het grondgebied van de provincie Antwerpen, met kantoor te

eisers tot herstel,

tegen:

1. Nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

2. Nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

3. Nr. op , wonende te geboren te

beklaagde,

verdacht van:

te

(...) de derde

Hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot

X

HOF VAN BEROEP GENT, *stende kamer, not. 1086/122*

Pagina 4 van 14
derde blad

de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd:

Bij inbreuk op de art. 44, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970,

- zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, wat betreft constructie sub I
- in strijd met de vergunning van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van 24 januari 1989 wat betreft constructie sub II

de derde als aannemer, als uitvoerder en opdrachtgever, (...) op het onroerend goed gelegen te
gekadastraerd , met een globale
oppervlakte van eigendom van)
en () de hierna vermelde werken in
art. 44 omschreven:

I. A. de derde,

van 1 januari 1989 tot 25 september 1993 te hebben uitgevoerd en standgehouden.

B. (niet ter beoordeling van het hof)

- een weekendverblijf van 7 x 8,55 m en 6,8 m hoogte met een gesloten terras van 3,2 x 6,5 m.

II. A. de derde, van 1 januari 1989 tot 25 september 1993 te hebben uitgevoerd en standgehouden.

B. (niet ter beoordeling van het hof)

- een constructie met twee garagepoorten en zadeldak van 8 x 7,5 m en 7 m hoogte i.p.v. weekendverblijf.

Met de omstandigheid voor de derde dat hij wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoop of in huur geeft of bouwt.

1.1. De rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, kamer 1C heeft bij vonnis van 25 juni 2001, t.a.v. de derde beklaagde op tegenspraak als volgt beslist:

Veroordeelt de derde beklaagde hoofdens de vermengde feiten I-A en II-A tot een hoofdgevangenisstraf van één maand en tot een geldboete van 2000 fr.

Verplicht de derde veroordeelde, als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke misdaden, tot

HOF VAN BEROEP GENT, derde kamer, not. 1086/12

Pagina 5 van 11

het betalen van een bijdrage van 10 fr., bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wet van 24 december 1993, vermeerderd met 1990 decimes per frank; en gebracht op 2000 fr.

Verplicht iedere veroordeelde tot betaling van 1/3 van de kosten van het geding belopende in totaal 32782 fr. en bij toepassing van artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950, gewijzigd door het K.B. van 23 december 1993, en tot een vergoeding van 1000 fr.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wet van 26 juni 1992 de geldboete vermeerderd wordt met 990 decimes per frank, zodat die geldboete 200.000 fr. bedraagt;

Bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete vervangen kan worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op drie maanden.

Beveelt bij toepassing en binnen de perken van artikel 8 van de wet van 28 juni 1964, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 10 februari 1994, de tenuitvoerlegging van de hoofdgevangenisstraf en de geldboete worden uitgesteld voor een termijn van drie jaar vanaf heden".

1.2. De rechtbank overwoog in het motiverend gedeelte van het vonnis in verband met de herstellvordering: "dat het gepast en redelijk is dit onderdeel van de straffvordering voor onbepaalde tijd uit te stellen".

1.3. Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door de beklaagde Verept en de medebeklaagden op 6 juli 2001 en door het openbaar ministerie tegen de drie oorspronkelijke beklaagden op 9 juli 2001.

2.1. Het hof van beroep te Antwerpen, 12^e kamer, heeft bij arrest van 30 november 2005 op tegenspraak als volgt beslist:

"Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk.

Het bestreden vonnis wijzigend;

Actualiseert en preciseert de feiten. (...);

Verklaart de straffvordering m.b.t. het oprichtingsmisdrijf vervallen door verjaring;

Stelt vast dat er voor de feiten van instandhouding geen strafsanctie geldt;

Ontstaat de beklaagden van alle rechtsvervolgning in deze zaak;

Stelt vast dat er geen aanleiding meer is om in te gaan op de herstellvordering.

Legt de kosten in beide aanleggen te last van de Staat."

2.2. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest en de gewestelijk

HOF VAN BEROEP GENT, tiende kamer, n°. 1086/122

vijfde blad
Pagina 4 van 11

stedenbouwkundig inspecteur bevoegd voor het grondgebied van de provincie Antwerpen tekenden op 7 december 2005 cassatieberoep aan tegen de drie oorspronkelijke beklagden.

3. Het Hof van Cassatie heeft bij arrest van 28 maart 2006 als volgt beslist:

*"Vernietigt het bestreden arrest in zoverre het beslist over de herstellvordering.
(...)"*

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het hof van beroep te Brussel."

4.1. Het hof van beroep te Brussel, 15^e kamer, heeft bij tussenarrest van 19 januari 2010 op tegenspraak als volgt beslist:

"Vooraleer uitspraak te doen over de herstellvordering en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom:

Schort deze zaak op tot aan de uitspraak van het Grondwettelijk Hof op de vragen zoals gesteld bij arrest van het hof van beroep te Gent van 27 november 2009 (...),

Houdt de uitspraak nopens de kosten aan."

4.2. Het hof van beroep te Brussel, 15^e kamer heeft bij arrest van 9 januari 2012 op tegenspraak als volgt beslist:

"Verklaart de herstellvordering m.b.t. de kavel 1 en 2 niet gegrond.

Laat de kosten na cassatie te last van de Staat."

4.3. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bevoegd voor het grondgebied van de provincie Antwerpen tekenden tegen dit arrest cassatieberoep aan op 25 januari 2012.

5. Het Hof van Cassatie heeft bij arrest van 16 oktober 2012 als volgt beslist:

"Vernietigt het bestreden arrest in zoverre het de herstellvordering in de mate dat die is gesteund op de aan de verweerder verweten oprichtingsmisdrijven, met betrekking tot de kavel en niet gegrond verklaart.

Verwerpt de cassatieberoepen voor het overige (...)"

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het hof van beroep te Gent (...)"

6. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 17 mei 2013 in het Nederlands:

HOF VAN BEROEP GENT, tiende kamer, no. 1086/122

zesde blad
Pagina 3 van 11

- de eisders tot herstel in hun middelen vertegenwoordigd door meester *[naam]*, advocaat te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,
- de beklagde *[naam]* in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester *[naam]* voor meester *[naam]* beiden advocaat te

2.1. Het hof dient enkel uitspraak te doen over de ontvankelijke hoger beroepen van de beklagde *[naam]* en van het openbaar ministerie tegen de beslissing van de eerste rechter over de herstellvordering in de mate dat zij is gesteund op de aan deze beklagde verweten oprichtingsmisdrijven, omschreven in de telastleggingen I.A en II.A.

2.2. De beklagde *[naam]* was ten tijde van de feiten gedelegeerd bestuurder van de *[naam]* eigenares van kavel *[naam]* en kavel *[naam]* waarvan in het verwijzingsarrest sprake en 'bouwheer'.

Tussen 23 januari 1989 en 1 januari 1991 (tijdsbepelling zoals gepreciseerd in het op dit punt niet verbroken arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 30 november 2005) liet de *[naam]* zonder de vereiste bouwvergunning "een weekendverblijf van 7 x 8,55 m en 6,8 m hoogte met een gesloten terras van 3,2 x 6,5 m" bouwen. Het is zo dat voor de constructie weliswaar op 24 januari 1989 een bouwvergunning was verleend, maar deze werd na schorsing ingetrokken op 20 februari 1989. Op 13 maart 1989 werd na indiening van een aangepast plan waarbij aan de wettelijke voorwaarden voor een weekendverblijf werd voldaan, een bouwvergunning verleend voor het bouwen van een weekendverblijf, maar de beklagde, door wiens persoonlijk toedoen de *[naam]* ter zake handelde, liet het niet vergunde project toch uitvoeren.

Op kavel 2 heeft de *[naam]* in dezelfde periode een constructie laten bouwen in strijd met een op 24 januari 1989 verkregen bouwvergunning. In plaats van het vergunde weekendverblijf te bouwen liet zij "een constructie met twee garagepoorten en een zadeldak van 8 x 7,5 m en 7 m hoogte" optrekken, die hoofdzakelijk wat inrichting en gebruik betreft afwijkt van wat was vergund.

De *[naam]* verkocht de beide kavels met de zich erop bevindende constructies aan de echtgenoten *[naam]* en *[naam]*, de thans niet meer in de zaak zijnde oorspronkelijke eerste en tweede beklagde.

2.3. Beide kavels werden in feite samengevoegd tot een geheel, nl. een residentiële woning, die wat oppervlakte betreft de bij de oprichting voor een weekendverblijf toegelaten normen overschreed, met bijgebouwen. De door de beide oprichtingsmisdrijven tot stand gebrachte toestand blijkt nog uit recente foto's aan het dossier toegevoegd op 15 april 2013.

3. Er is bij niet bestreden beslissing geoordeeld dat de herstellvordering gesteund op de aan de derde beklagde verweten oprichtingsmisdrijven tijdig werd ingesteld (arrest hof van beroep Brussel 19 januari 2010).

HOF VAN BEROEP GENT, tiende kamer, nos. 1006/122

zavende blad

Bovendien is definitief geoordeeld dat de herstellvordering niet kan worden ingewilligd voor zover zij was gericht tegen en de kopers van de beide kavels met erop gebouwde constructies, de oorspronkelijk eerste en tweede beklagde, en gesteund was op de Instandhoudingsmisdrijven; het arrest van het hof van beroep te Brussel van 9 januari 2012 is niet verbroken voor zover uitspraak wordt gedaan over de herstellvordering voor zover gesteund op de instandhoudingsmisdrijven.

4.1. Bij brief van 13 november 1995 heeft de gemachtigde ambtenaar de herstellvordering bij het parket ingeleid. Zij strekte tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het slopen van de permanent bewoonde weekendwoning (kavel 1) en van de garage, annex berging (kavel 2). De gemachtigde ambtenaar vorderde tevens de verbeurte van een dwangsom.

4.2. Bij brief van 29 september 1998 (kaft I, stuk 60) heeft de gemachtigde ambtenaar onder voorbehoud van akkoord van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente zijn vordering aangepast in die zin dat voor beide kavels aanpassingswerken werden gevorderd, meer bepaald:

- wat kavel 1 betreft volgens de op 13 maart 1989 verleende bouwvergunning, wat concreet inhoudt het onbewoonbaar maken van de verdieping en het verbouwen van het gesloten terras tot open terras,
- wat kavel 2 betreft volgens de bouwvergunning verleend op 24 januari 1989.

Het college van burgemeester en schepenen verleende daartoe op 12 oktober 1998 zijn toen krachtens art. 68, § 1, eerste lid, Stedenbouwdecreet 1997 nog vereiste instemming (kaft I, stuk 62/1). Het college stemde wel niet in met het door de gemachtigde ambtenaar tevens gevorderde staken van het strijdige gebruik van het weekendverblijf op kavel .

De aanpassing van de vordering steunt volgens de gemachtigde ambtenaar op het feit dat op 13 maart 1989 een bouwvergunning werd verleend voor kavel waarmee aanvankelijk geen rekening was gehouden.

Zoals de oorspronkelijke herstellvordering wordt de aangepaste vordering gemotiveerd door verwijzing naar de feitelijke toestand die ertoe leidde dat sprake was van een ongeoorloofd permanent wonen in een weekendverblijf waarvan de totaal bebouwde oppervlakte "een veelvoud bedraagt van de toegelaten 60 m²".

4.3. Bij brief van 2 februari 2004 (dossier hof van beroep Antwerpen, stuk 11/1) aan de procureur des Konings te Antwerpen deelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur mee dat, als gevolg van een bij Besluit van de Vlaamse Regering van 29 oktober 1999 bekrachtigde wijziging van het gewestplan de twee percelen "woongebied met recreatief karakter waren geworden" en paste hij zijn gewijzigde herstellvordering opnieuw aan, althans wat kavel betreft.

HOF VAN BEROEP GENT, *stende kamer, not. 1086/122*

Pag. 14/14
Achtste blad

De vordering tot het staken van het strijdige gebruik was "zonder voorwerp" geworden en in de plaats van aanpassingswerken vorderde hij de betaling van een meerwaardesom van € 78 240,88.

Voor kavel wenste hij "zijn vordering te behouden", wat volgens hem betekende "het herstel in de vorige staat door de sloping van de garage/berging met een dwangsom van € 50 per dag", terwijl zoals hiervoor in randnummer 4.2 vermeld voor kavel laatst aanpassingswerken werden gevorderd. Het niet langer vorderen van aanpassingswerken voor kavel wordt in de brief van 2 februari 2004 helemaal niet toegelicht.

4.4. Krachtens het bij besluit van 31 maart 2004 goedgekeurde BPA Recreatief Woongebied van de gemeente zijn de kavels sindsdien meer in het bijzonder gelegen in een "zone met als hoofdbestemming hoofdverblijf van een gezin of weekendverblijf of tweede verblijf en met als maximale oppervlakte 80 m², een maximale kroonlijst van 3,5 m, een maximale nokhoogte van 7 m en een maximale oppervlakte van de al dan niet aangebouwde bijgebouwen van 20 m²".

Dit leidde niet tot een aanpassing van de herstellvordering. Wel heeft de plaatsvervangend stedenbouwkundig inspecteur bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest op vraag van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen bij brief van 4 augustus 2004 (kaf. hof van beroep Antwerpen, stuk 14/3) geantwoord op middelen door de oorspronkelijk eerste en tweede beklagde aangevoerd.

Hij stipt daarbij aan dat het bijgebouw op kavel "ook na tussenkomst van het B.P.A. geenszins aan de voorschriften voldoet" wat betreft de maximale oppervlakte voor een bijgebouw, de gebruikswijziging van weekendverblijf naar garage/berging en de oppervlakte van de percelen. Nog wat kavel betreft gaat de plaatsvervangend stedenbouwkundig inspecteur bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest er vanuit dat inderdaad het slopen van de constructie wordt gevorderd. Hij motiveert dit door te verwijzen naar het feit dat de constructie (twee garages en achterliggende berging), niet anders kan beschouwd worden als een bijgebouw bij de onvergunde woning van kavel dat "alle normen van het huidige B.P.A. (volume, bouwhoogte, perceelsoppervlakte, ...) op totaal onaanvaardbare wijze overschrijdt" en voegt eraan toe dat dit "de door dit B.P.A. voorgestane ordening van het gebied ernstig in het gedrang brengt".

Wat kavel I betreft stelt de stedenbouwkundig inspecteur dat "om billijkheidsredenen wordt gekozen voor de meerwaarde".

4.5. Eisers tot herstel hebben hun herstellvordering niet aanvullend gemotiveerd in het licht van de sinds 1 september 2008 gewijzigde regelgeving (art. 6.1.41, § 1, eerste lid, VCRO).

5. Voor zover de oprichtingsmisdrijven te last van de beklagde gelegd bewezen zijn, brengt het overschrijden van de redelijke termijn (art. 6.1 EVRM) niet mee dat niet langer zou kunnen bevolen worden dat een einde wordt gesteld aan de wettelijke toestand door deze misdrijven tot stand gebracht wanneer dit vereist is tot vrijwaring of, waar

HOF VAN BEROEP GENT, tiende kamer, no. 1086/722

nagende blad
Pagina 10 van 14

nodig, tot herstel van de goede ruimtelijke ordening. Het te ruime tijdsverloop komt wel in aanmerking in die zin dat de gewijzigde omstandigheden invloed kunnen hebben op het al dan niet kennelijk onredelijk karakter van het gevorderd herstel.

6.1. De te last gelegde feiten maken nog steeds een misdrijf uit. Zij maken thans een inbreuk uit op art. 4.2.1, 1°, a VCRO, strafbaar gesteld door art. 6.1.1, eerste lid, 1° en 3° en tweede lid VCRO.

6.2. Het hof dient de feiten opnieuw te beoordelen en de schuld van de beklagde aan de hem onder I.A en II.A te last gelegde oprichtingsmisdrijven, gepleegd tussen 23 januari 1989 en 1 januari 1991 vast te stellen.

6.3. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek, waaronder de verklaring van de architect, en het onderzoek op de terechtzitting van het hof staat de schuld van de beklagde vast.

Het wordt niet betwist dat de beklagde ter zake handelde door het persoonlijk toedoen van de beklagde.

Op kavel werd een woning opgericht zonder bouwvergunning. De vergunning van 24 januari 1989 was immers regelmatig ingetrokken; hiervan was de beklagde op de hoogte, want hij vroeg een nieuwe vergunning aan voor een weekendverblijf beantwoordend aan de normen. Van de op 13 maart 1989 verkregen vergunning maakte hij geen gebruik, want hij liet geen weekendverblijf in overeenstemming met deze vergunning bouwen, maar een woning die zowat het dubbele van bewoonbare oppervlakte had als gevolg van de inrichting van een volwaardige eerste verdieping, met een andere dakhelling aan de achterzijde en een uitbouw, genoemd gesloten terras.

De vergunning eveneens van 24 januari 1989 voor het weekendverblijf op kavel kwam de beklagde niet na op wezenlijke punten; in de plaats van een weekendverblijf bracht hij een bijgebouw met dubbele garage en berging tot stand, zonder keuken en woonkamer.

De beklagde bracht wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand. Het is helemaal niet aangetoond of enigszins aannemelijk gemaakt dat de vastgestelde wederrechtelijke werken het gevolg of mede het gevolg waren van werken uitgevoerd door de oorspronkelijk eerste en tweede beklagde nadat zij eigenaar waren geworden.

7. De bewezen oprichtingsmisdrijven vormen de toereikende grondslag voor de herstellvordering tegen de beklagde.

Er is nog geen einde gesteld aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door de bewezen misdrijven: de plaatsen werden niet in de oorspronkelijke staat hersteld en er is geen regularisatie in overeenstemming met een daartoe verleende vergunning.

8.1. Wat kavel betreft is het zo dat de vordering tot betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen een civielrechtelijk karakter heeft. Uit de bewoordingen van art. 6.1.41, § 1 VCRO blijkt dat de veroordeling tot betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen, strekt tot herstel door het teniet doen van de gevolgen van

HOF VAN BEROEP GENT; tiende kamer, not. 1086/122

Pagina 11 van 11
tiende blad

het misdrijf, met name de onrechtmatige verrijking en voormelde wetsbepaling de te bepalen geldsom niet gelijkstelt met een geleden nadeel, maar met het geheel of een deel van de verrijking. Hieruit volgt dat enkel degene die als gevolg van het misdrijf de onrechtmatige verrijking heeft verkregen, kan veroordeeld worden tot betaling van de bedoelde geldsom.

Terecht stelt de beklagde dat niet blijkt dat hij de onrechtmatige verrijking heeft verkregen, maar wel de eigenares - opdrachtgeefster, de

De herstellvordering gesteund op het oprichtingsmisdrijf op kavel is voor zover gericht tegen de beklagde niet gegrond.

8.2. Wat kavel betreft is het zo dat, zoals hiervoor in randnummer 4.2 overwogen, bij brief van 29 september 1998 de gemachtigde ambtenaar met daaropvolgende instemming van het college van burgemeester en schepenen de uitvoering van aanpassingswerken vroeg waardoor de toestand in overeenstemming zou worden gebracht met het op 24 januari 1989 vergunde project van de bouw van een weekendverblijf.

Omdat de tot stand gebrachte constructie wat verschijningsvorm, oppervlakte en volume betreft zowat volledig overeenstemt met wat het bestuur had vergund, ging het wezenlijk om een gedeeltelijke wijziging van de binnenindeling van het pand.

Zoals hiervoor in randnummer 4.3 overwogen, deelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij brief van 2 februari 2004 mee dat hij de herstellvordering wenste "te behouden", maar vorderde hij het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, terwijl hij daarvoor meest recent de uitvoering van aanpassingswerken had gevorderd.

De wijziging van de herstelmaatregel van aanpassingswerken naar herstel in de oorspronkelijke staat werd in de brief van 2 februari 2004 helemaal niet gemotiveerd. Enige specifieke motivering desbetreffend is ook niet te vinden in de brief van 4 augustus 2004. Vermits zowel de gewestplanwijziging van 1999 als het BPA van 2004 de aantasting van de goede ruimtelijke ordening ter zake minder zwaar maakten (zoals geen verbod op permanent wonen, grotere toegelaten oppervlakte) kan daaruit geen motief dat uitgaat van de goede ruimtelijke ordening worden afgeleid voor een wijziging van de gemaakte keuze van aanpassingswerken naar herstel in de oorspronkelijke toestand.

Eisers tot herstel motiveren de keuze voor het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand in plaats van de eerder gevorderde aanpassingswerken ook niet expliciet of impliciet in het licht van de gewijzigde regelgeving sinds 1 september 2009 (art. 6:1.41, § 1, eerste lid, VCRO, zoals met ingang van 16 juni 2012 gewijzigd bij art. 33 van het decreet van 11 mei 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de VCRO).

Met de beklagde oordeelt het hof dat de gewijzigde herstellvordering kennelijk onredelijk is en met toepassing van art. 159 G.W. buiten toepassing moet worden gelaten. Niets laat immers toe te oordelen dat de eerder gevorderde minder ingrijpende maatregel niet zou volstaan om de goede ruimtelijke ordening te herstellen.

HOF VAN BEROEP GENT, tiende kamer, not. 1086/122

elfde blad
Pagina 10 van 11

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald door de eerste rechter en:

- art. 211 Sv.,

- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verder ten gronde beslissend over de ontvankelijke beroepen binnen de perken van het verwijzingsarrest van 16 oktober 2012:

wijzig het bestreden vonnis voor zover uitspraak wordt gedaan over de herstellvordering voor zover gericht tegen de beklagde en gesteund op de misdrijven omschreven in de telastleggingen I.A. en II. A als volgt:

verklaart de vordering tot betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde door het goed (kavel verkregen, gesteund op het misdrijf omschreven in de telastlegging A.1 niet gegrond,

laat de vordering tot herstel van de plaats (kavel 2) in de oorspronkelijke toestand buiten toepassing,

verklaart de vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp,

laat de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie te last van de Staat.

HOF VAN BEROEP GENT, tiende kamer, not. 1086/122

pagina 13 van 14

Kosten na cassatie t.i.v. Staat:

Dagv. bekl: € 31,79
Dagv. 1° eiser tot herstel: € 31,79
Dagv. 2° eiser tot herstel: € 32,27

€ 95,85

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter , als voorzitter, en de raadsheer en plaatsvervangend raadsheer , en in openbare terechtzitting van 21 juni 2013 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van , substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier

Aangeboden op
Niet te registreren

26 JUNI 2013

177/1:

Ea. Inspecteur a.i.